

vendelse. Det er altsaa nu efter henvend 200 Mars Forslob, at den først efter denne Spøsterebdom vil komme til Anvendelse. Den ærede Regjering gif dengang en Bei, som idetmindste efter min Opfattelse var fuldt begrundet i Omstændighederne og Forholdene, saaledes som de forelaa. Ved et Cirkulære af 4de Juni 1880, der findes i Ministerialbuden for samme Mar Side 73, paabød den ærede Justitsminister efter Indstilling fra den ærede Indenrigsminister — jeg skal ikke læse Cirkulæret op Ord for Ord, men kun gjengive Meningen — at Politimestrene ikke skulle sætte Fiskere under Aftale, fordi de ikke i deres Net havde den samme Maffestørrelse, som er foreskrevet for Limfjorden, uden at derom er gjort Indberetning til Justitsministeren, som vil bestrebe sig for, at Aftale kan bortfalde. Med andre Ord Virkningen af Spøsterebdommen af 29de April 1880 om Maffestørrelsen blev i Virkeligheden suspenderet ved dette Cirkulære. Jeg gjentager, at jeg tror, at det var et Skridt, som i høj Grad var paabudt af Omstændighederne og Forholdene, og som fortjener Bifald i enhver Henseende, men jeg siger: herved er jo Beien vist. Da det, saaledes som jeg har tilladt mig at oplyse, er givet, at denne Sag er kommen i et Virvar, at den er kommen derhen, at der bliver gjort forskjellig Lov og Net gjældende omkring paa de forskjellige Steder i Landet, og er kommen dertil, at Domstolene ikke have kunnet finde ud af, hvad der er Net eller ikke Net i disse Tilfælde, idet de have afgivet hinanden modsigende Domme, saa forekommer det mig, og det er derfor, jeg har tilladt mig at rette denne Forespørgsel til den ærede Regjering, at der nu er ligesaa fuld Grund til paa samme Maade og i samme Mand, som det er sket ved Cirkulæret 4de Juni 1880, at foranledige, at Politimestrene ingen Aftale anstille imod Vaadfishere. Jeg veed meget vel, at i det Forslag om Fiskeriet, som er forelagt igjen iaar i dette Thing af den ærede Regjering, indholdes i § 8 en Bestemmelse om, at for Fremtiden skal den Maffestørrelse gjælde overalt i Landet, som gjælder i Limfjorden, men skjøndt dette Lovforslag ogsaa var forelagt dengang, kunde dog Regjeringen finde sig foranlediget til at lade Cirkulæret 4 Juni 1880 udgaa. Dette giver mig noget Haab om, at Regjeringen kunde finde sig foranlediget til ogsaa i dette Tilfælde at lade et lignende Cirkulære udgaa, endskjøndt selve Regjeringens forelagte Fiskeriforslag ogsaa gaar ud paa at forbyde Brugen af Drivvaad, Noget, som jeg tidligere har oplyst, at alle Udvalgets Medlemmer eller saa godt som alle paa een nær i Betænkningen ifjor modsatte sig. Jeg har nu angivet de Grunde, som jeg har havt til at stille den Forespørgsel, som jeg med det ærede Things Samtykke stiller idag. Naar jeg har stillet den til den høitærede Indenrigsminister og ikke ogsaa til hans Kollega Justitsministeren, har det sin Begrundelse i, at Cirkulæret af 4de Juni 1880 blev udgivet paa

Foranledning af den høitærede Indenrigsminister, der ogsaa netop her i denne Sal ved tidligere Leilighed har nævnt dette. Jeg henstiller altsaa til den høitærede Regjering, at der træffes en lignende Foranstaltning indtil videre med Hensyn til, at Drivvaadfisherne ikke sættes under Aftale af Politimestrene, hoor saadanne endnu ere tilhøtelige dertil, og det er med denne Motivering, at jeg tillader mig at stille den Forespørgsel, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag oplæste.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne indskrænke mig til meget faa Bemærkninger ligeoverfor det Foredrag, vi have hørt af den ærede Forespørgger. Jeg skal ikke her komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt den tilsyneladende Uoverensstemmelse, der efter det ærede Medlems Foredrag skulde finde Sted mellem de retslige Afgjørelser, der ere faldne ved de forskjellige Domstole lige indtil Spøsterebet, finder Sted, eller om de ikke ere i Uoverensstemmelse med hinanden indbyrdes paa Grund af en forskjellig Opfattelse af Indholdet og Betydningen af Loven af 9de Mars 1872, eller hvorvidt det mulig kunde ligge i en Forskjellighed i de faktiske Omstændigheder, hvortil disse Domme støtte sig. Det Sidste kunde jo dog være og er efter min Mening utvivlsomt Tilfældet, ialtfald for nogle Bedkommende; men jeg skal ved Siden deraf gjerne indrømme, at Udtrykkene i Loven af 9de Mars 1872 tilskede en noget forskjellig Opfattelse, og at Muligheden altsaa ogsaa er for, at Sagen i de enkelte Domme kan være set fra noget forskjellige Synspunkter. Men hvad der er vist, er, at Regjeringen eller Administrationen ikke har noget Middel til at indvirke paa Dommernes og Domstolenes Afgjørelse af de Sager, som henhøre under disses Afgjørelse. Det vilde være fuldkommen forgjæves, om Administrationen vilde forsøge paa at bevæge Dommene til at se en Sag fra Administrationens Synspunkt og som Følge deraf vilde søge at bevirke, at alle de Domme, der affagdes, kom i Uoverensstemmelse med den Opfattelse, som Administrationen har. Det er Noget, som slet ikke kan lade sig gjøre, og som Regjeringen altsaa heller ikke kan indlade sig paa at gjøre noget Forsøg paa. Den eneste Maade, hvorpaa der kan raades Bod paa de Ulemper, der ere forbundne med de tilsyneladende forskjellige Opfattelser af de enkelte Dommere eller Domstole, er gennem en Lov, og det vil jo ikke undre det ærede Medlem, naar jeg her ganske bestemt henviser som den allernærmeste Bei til at behandle den Lov, som vi nu have ventet paa siden 1876, nemlig Fiskeriloven. Den indeholder klare Udtalelser og Afgjørelser af dette Punkt. I det Dieblit, denne Sag kunde blive fremmet til endelig Afgjørelse, selv om det ikke maatte blive netop paa den Maade, som Forslaget foreslaar med Hensyn til disse Spørgsmaal i § 5,